auto aan. Jenkins nam een tweeden, gesloten, en beduidde den chauffeur, den eersten te volgen.

De rit ging door het Berlijnsche Westerkwartier en het Centrum, een eindelooze rij wagens scheen op een centraalpunt aan te rijden. Hier belden de trams in een eindelooze keten, donderde de stadstrein over een lange brug, toeterden onophoudelijk de horens der auto's, dan ratelde de auto der studente de Berolina voorbij en sloeg een zijstraat in. Eindelijk hield hij stil voor een groote huurkazerne. Joe Jenkins drukte op de gummibal en liet eveneens stilhouden.

Helena Jungmann sprong uit den wagen, wierp een snellen blik naar de vensters van het gebouw en snelde in huis. Er kon nauwelijks meer dan een minuut voorbij zijn, toen ze reeds weer op de straat verscheen. Met haar gang, met haar haastige gebaren drukte ze een koortsachtige onrust uit; ze steeg weer in den auto en suisde weg.

Een oogenblik later betrad Joe Jenkins het huis, waar zij uit gekomen was. Een nauwelijks waarneembare lucht van Peau d'Espagne vervulde nog het trappenhuis.

De detective hield op de eerste verdieping stil. Ook hier was de zachte lucht nog. Jenkins ging de trap naar de tweede verdieping op.

Ook hier zweefde nog de zoet-zure parfum — zeldzaam — sterker dan beneden; hier moest zij rust genomen hebben. De detective wendde zich tot de derde trap: neen .... hier was de reukgolf opgedroogd .... hij ging naar het tweede trappenportaal terug.

Drie woning-deuren flankeerden de gang. Drie geelkoperen belknoppen glinsterden naast talrijke naambordjes.

De detective trok zijn handschoen uit en voelde zachtjes en voorzichtig op den eersten der geelkoperen knoppen. Het metaal lag koud en ongerept in zijn hand. Hij legde de hand op den tweeden knop — ook deze was glad en koel. Hij vatte den derden aan en knikte. Van dezen kleinen, gelen kogel stroomde een lichte, nauw merkbare warmte uit. Geen twijfel — een menschenhand had juist aan deze bel getrokken. Jenkins belde: eenmaal ... hel en luid sloeg de klepel aan, niemand kwam. Hij trok voor den tweeden keer .... voor de derde maal .... hier was niemand thuis.

Op het kleine, schoone porceleinen plaatje stond: „Mevrouw Anna Schmidt."

In het midden der deur was met twee punaises een visitekaartje geprikt, dat de woorden droeg:

„Ralph Walden, Violist."

Naast de deurpost hingen een kleine lei en een griffel, en op de lei stond:

„Verzoeke bureau Centrum 23645! Ralph."

Joe Jenkins nam zijn zakboekje en noteerde de nummers. Dan ijlde hij de trappen af.

Op het dichtstbijzijnde postkantoor belde Joe Jenkins de directie van het bureau van het Centrum op en vernam dat het nummer 23645 van de grammophoonfabriek Urania was.

De directeur van de groote spreekmachinenfabriek ontving den detective hoffelijk-verbaasd. „Wat verschaft mij de eer, Mr. Jenkins?"

De Amerikaan liet een blik over de gestalte van zijn vis-a-vis gaan. „Is u de naam Helena Jungmann bekend?"

„Helena Jungmann ....?" herhaalde de directeur verbaasd, „ja ... toevallig ... twee minuten geleden hoorde ik dien naam voor 't eerst van mijn leven en nu vraagt men mij er reeds naar .... een juffrouw Helena Jungmann was twee minuten geleden hier op mijn bureau, en ik persoonlijk heb haar duizend mark uitbetaald, die voor haar hier gedeponeerd waren."

„Wie heeft dit geld voor haar gedeponeerd?"

„Een beroemde vioolvirtuoos. Hij heeft hedenmorgen bij ons voor een grammophoonopname geconcerteerd. Van zijn honorarium hebben we op zijn verzoek het bedrag van duizend mark voor juffrouw Jungmann achtergehouden en het haar uitbetaald. Hij zelf is direct daarop afgereisd."

De detective monsterde de rijen der registers op de boekenplanken en vroeg zacht:

„En hoe is de naam van dezen virtuoos?"

„Het is een beroemd man, op wiens aanwinst we trotsch zijn: Holger Karst."

De beide heeren hadden den trein op het station Pötzleinsdorf verlaten en waren te voet den landweg afgewandeld, die onder hooge beuken op het woud toeliep. Achter den kleinen vijver opende zich een kiezelweg, waarbij stond: „Particuliere weg naar het slot Harrenfels."

De blauwachtige schaduwen van de eerste schemering legden zich zwaar en dreigend over het wijde land. Achter de met bosschen begroeide heuvels schoten de laatste vuurbundels violet in de hoogte.

De detective wees met de hand rechtuit. Daar lag, als in vlammen gehuld, een wit slot. In zijn hooge vensters tintelden vlammen, en dit gansche gebouw scheen een seconde lang in een ongehoorden vuurgloed op te vlammen.

„Een benijdenswaardige verblijfplaats!" zei Joe Jenkins knikkend. „Kom, we nemen dezen landweg!" —

Een kwartier later stonden beiden aan de achterzijde van het groote jachtslot, uit welks binnenste stemmengerucht en vroolijk lachen klonk. Een paar bontbeschilderde vensters stonden open. Jenkins wees daarop en trok zijn begeleider met zich mee.

Het lachen verstomde plotseling. Een zacht preludium op een vleugel begon aarzelend. Dan zette zacht en zoet het sidderende geluid van een viool in, dat langzaam aanzwol tot een jubelend crescendo.

De detective keerde langzaam het hoofd om en blikte den virtuoos in 't gezicht.

Met een gelaat, dat wit was als dat van een doode, stond Holger Karst onbeweeglijk, de starende oogen omhooggericht, alsof hij de tonen dronk, die uit deze zware vensters op hem neerruischten. Zijn hijgende ademhaling ging moeilijk en steunend door den donkeren zomeravond.

„Nu ....?" vroeg Joe Jenkins zacht.

De virtuoos opende zijn mond en sloot hem weer geluidloos. Zijn sidderende armen breidden zich plotseling uit, als wilden ze naar deze tonen grijpen, die door de van geuren zware lucht naar beneden sidderden, en bevend zei hij:

„Mijn amati!"

Het woord klonk door den nacht als de half smartelijke, half jubelende toon van een mensch, die na lang, troosteloos zoeken in een diepen woud-nacht voor zijn verloren kind staat. En voor nog Jenkins het verhinderen kon, ijlde hij onder de vensters door en rende door de open deur in huis.—

De toehoorders in de muziekzaal keerden zich verschrikt en verstoord om, toen de deur krakend openvloog. Ook de speler op het podium keek verbaasd op. In 't volgend oogenblik viel zijn hand slap neer. Het spel brak af.

Met drie sprongen rende Holger Karst op het kleine tooneel. De toehoorders sprongen van hun plaatsen op en staarden buiten zinnen op de scène:

Twee mannen stonden daar, die precies op elkaar geleken..

De nieuw-aangekomene rukte den ander viool en stok uit de hand.

„Wie is u?" De heer des huizes was met drie passen het tooneel genaderd.

„Mijnheer de graaf .... kent u me niet meer?"

De gevraagde keek onthutst van den een naar den ander.

Toen zette Karst den stok op de snaren. En nu vloeide er van de amati als jubelende hemelsche muziek. Als in zalige liefdes vreugd over het weervinden juichte het door het vertrek....

Door den kleinen kring van deze muziekkenners ging een gemurmel. „De meester!" gonsde het van mond tot mond. De gravin stond op en ging met uitgestrekte armen op den speler toe. „Holger Karst.... ik herken u!" zei ze zacht. — „En wie is deze man hier?" wendde zich de graaf tot den ander.

„Een kleine spitsboef," antwoordde in diens plaats Joe Jenkins. „Een, wien juist zijn streek mislukt is. Jawel, mijnheer Ralph Walden .... u is herkend. Uw plan was niet kwaad: Juffrouw Jungmann, uw bruid, was dwaas genoeg, op uw verzoek in te gaan, toen zij dien nacht de viool voor u stal .... Ze mag uw verzekeringen geloofd hebben, dat u slechts een kunstenaarsviool ontbrak, om u op slag tot een der eerste virtuozen van de wereld te maken. Ook de foto, die zij u nog naderhand verschaffen moest, heeft u niet zonder talent nagemaakt —, uw vermomming is inderdaad frappeerend. Deze heer was niets anders," zoo wendde hij zich tot Karst, „als de nachtelijke verschijning, die u dien nacht met angst en schrik geslagen heeft. Want mijnheer Walden was te ongeduldig; hij wachtte op het lichtsignaal uit het venster van zijn verloofde en vertoonde zich in zenuwachtige spanning aan het open raam. Dat juffrouw Jungmann onbedachtzaam bij haar binnendringen in mijnheer Karst's slaapkamer dien nacht den hoofdschakelaar omdraaide, maakte mijnheer Karst geheel confuus, wat wellicht een geluk was, want dit voorval gaf den doorslag: hij is den volgenden dag naar mij gekomen. Zoo hebt u beiden de schakels der keten aan elkaar gesmeed, waarmede u zich vastmaakt.

Klaarblijkelijk heeft mijnheer Walden erop gerekend dat mijnheer Karst van zijn amati beroofd, hopeloos en gelaten zijn tournee zou afbreken en hem in zijn plaats roem en rijkdom zou laten oogsten. En nu mijnheer Walden ....", hij haalde zijn horloge tevoorschijn, „neemt u den trein, die binnen drie kwartier van het station gaat en ga de wijde wereld in om wellicht nog op eerlijke manier de carrière te maken, die op oneerlijke wijze mislukt is. En wanneer u het goed vindt, mijnheer de graaf, dan zal onze heer Karst — de werkelijke Holger Karst — thans het onderbroken concert voortzetten."

PRACHTIG WERK.

De heer Prince te Driebergen, wiens militaire huisvlijt al zoo dikwijls in foto's door ons werd afgebeeld, is thans bezig, zich verdienstelijk te maken ten opzichte van den brandstoffennood. Had hij reeds vroeger een instrument geconstrueerd om turven te vervaardigen van krantenpapier, bladeren, kamerstof, enz., thans heeft hij een grooten hoop sintels, waarmee de directeur der Zeister gasfabriek geen raad wist, opgekocht en onder zijn handen wordt nu het overvloedige, als waardeloos of alleen voor wegenverharding nuttig beschouwd materiaal, 'n uitstekende brandstof. Door zoeken vindt hij in den grooten hoop nog heel wat onverbrande cokes, donkere, zwarte stukjes. Die worden allereerst door werklui met de hand gezocht. De rest wordt steeds fijner gezeefd en gehord. Het fijnste goedje wordt gebruikt voor de turffabricatie en vermengd met geweekt papier enz. Bovendien kan men er wat klei of leem door roeren, desnoods ook wat dennenaalden, en na droging heeft men een uitstekende briket, waarvan de vorm afhangt van het kistje, waarin men heeft geperst. Wij zagen bij den heer Meeuwenberg, bloemist te Zeist, een groot aantal met de hand gemaakte ballen, bestaande uit klei, grais en dennenaalden, welke prachtige brandstof zijn voor de broeikassen. Overigens is slechts de grove sintel waardeloos. Ook de kleinere stukjes, 'n tweede kwaliteit parelcokes, kan gebrand worden, b.v. door het hout heen. Het houdt dan de kachel aan en geeft een besparing van 1/5. Dat de heer Prince bedankt heeft voor de hem toekomende 7500 K.G. cokes, is zeker wel het beste bewijs, hoe loonend de arbeid is. Bovendien heeft hij nog een 30-tal gezinnen te Zeist en Driebergen alleen tegen betaling der onkosten, geholpen aan wat extra-brandstof voor den winter. Op onze foto ziet men een overzicht van de werkzaamheden op het terrein van de Zeister gasfabriek.

VI. HET HUIS IN DE SCHADUW.

Eindelijk!"

De man, die sedert bijna twee uren voor de deur van het huis in de Avenue Wagram gestaan had, haalde diep adem en trad op den heer toe, die uit het donker van den nacht was tevoorschijn gekomen en het huis was binnengegaan.

„Heb ik de eer met Mr. Joe Jenkins?"

De aangesprokene drukte op den knop van een zaklantaarn en een helle lichtstraal vloeide over de gestalte van den wachtende. De detective scheen door het onderzoek bevredigd te zijn, want hij vroeg: „Wat is er van Uw dienst?"

„Iets zeer gewichtigs, Mr. Jenkins! Wilt u mij toestaan een oogenblik mee in uw woning te komen?"

„Komt U!"

De detective opende de lift, drukte op den knop en een minuut later betraden beiden de woning op de tweede verdieping.

„Ik ben blij, U nog getroffen te hebben, Mr. Jenkins", begon de nachtelijke bezoeker. „En wanneer ik van twee tot vier uur 's nachts voor uw deur gewacht heb, dan zal dit alleen u wel reeds genoeg zeggen. Het is inderdaad een raadselachtig geval, dat mij tot U voert, en wanneer ik eraan denk, dan ril ik nu nog over al mijn ledematen."

„Een oogenblik," onderbrak hem de detective. „Zooals ik zie is u sinds heden namiddag — juister gezegd sedert gisteren namiddag vier uur onderweg. U hebt na dien tijd slechts voor een oogenblik weer uw woning opgezocht, hebt geen licht gemaakt en bent na ongeveer vijf minuten weer weggegaan."

De bezoeker vloog met een sprong overeind en staarde den detective aan, die hem met een rustig lachje aankeek.

„Geen reden om U op te winden," ging deze voort. „De zaak is hoogst eenvoudig. De spetters, die uw broek tot aan de knieën toe bedekken, bewijzen mij, dat U bij regenweer onderweg waart. Nu, de regen heeft heden om vier uur opgehouden. Uw schoenen daarentegen zijn schoon, een teeken, dat U ondertusschen thuis was en van schoenen verwisseld hebt. Ook zie ik, dat aan Uw linker broekspijp de vlekken voor een deel zijn afgeborsteld, terwijl het rechter been vol spetters zit. Een bewijs, dat u in uw kamer niet eerst licht gemaakt hebt, dat U zich in de grootste haast hebt afgeborsteld en het huis weder direct verlaten hebt."

„Inderdaad, Mr. Jenkins," antwoordde de bezoeker. „Het is woordelijk, zooals U zegt."

(Wordt vervolgd.)